

Бинбеловци сж имали привилегировано положение отъ времето на султанъ Селима, когато Пѣйчо Бинбеловъ—Овчара, спасилъ. Оттогава, главатарътъ на войнаганитѣ въ Факийско, заведващиятъ пощата и охраната на пѣтя Преславъ—Одринъ—Цариградъ, сж станали наследствено право на Бинбеловци. Това продължавало вѣкове. Но когато притѣсненията на турцитѣ се разпрострѣли и въ Факийско, Бинбеловци застанали на чело на борбата и въ края на краищата, разгромени тѣ трѣбвало да напускатъ роднитѣ си мѣста.

Въ в-къ „Бургазки фаръ“ Костадинъ Поповъ,¹⁾ учителъ въ с. Св. Никола презъ 1873 година, разговарялъ за Бинбеловци съ Маринчо Бинбеловъ (1803—1888), заселенъ въ с. Дюлгерли, Бургазко и съ баба Стоянка (1799—1884), заселена въ с. Св. Никола (мжжътъ ѝ билъ овчаръ и виждалъ много пѣти Индже войвода). Поповъ пише за тѣзи спомени. Къмъ 1820 година въ с. Кара-Евренъ, до Факия, живѣлъ турскиятъ паша Юмеръ Драза въ своята укрепена кула. Открадналъ красива българка отъ Факия за харема си. Бинбеловци и Вълковци решили да я освободятъ и спасятъ отъ гаврата на Юмера. Събрали своитѣ юначаги-войнагани отъ околнитѣ български села, обкржили високата 7—8

¹⁾ Костадинъ Поповъ, Ченгене скеля преди 110—120 години. В-къ „Бургазки фаръ“, год. XIX, бр. 5370 и 5371. Бургазъ, 17 и 18 окт. 1939 г.